

Wniosek Prokuratora Generalnego

(PG IV CP 10/14)

o rozstrzygnięcie przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do konieczności udzielenia odpowiedzi na pytanie:

Czy prokurator zlecając komornikowi wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym jest zgodnie z art. 771 k.p.c. zwolniony od ponoszenia kosztów postępowania zabezpieczającego, czy też zgodnie z art. 39 ust. 2 oraz art. 40 ust. 1 w zw. z art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz.U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376 ze zm.) zobowiązany jest do ich poniesienia?

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 60 § 1 i 2 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 499) w razie ujawnienia rozbieżności w wykładni prawa Prokurator Generalny może przedstawić wniosek o ich rozstrzygnięcie Sądowi Najwyższemu w składzie siedmiu sędziów lub innym odpowiednim składzie. Tego rodzaju sytuacja zachodzi przy rozpoznawaniu skarg wnoszonych przez prokuratorów na czynności komorników polegające na wzywaniu prokuratorów do uiszczenia opłat egzekucyjnych i zaliczek na wydatki gotówkowe w związku ze zlecaniem komornikom do wykonania postanowień o zabezpieczeniu majątkowym.

W świetle znanych poglądów judykatury i doktryny prawa (m.in. postanowienie SN z dnia 25 lutego 2005 r. sygn. I KZP 33/04 oraz Lech Morawski, Zasady wykładni prawa, wyd. Dom Organizatora, Toruń 2010) celem wykładni jest ustalenie znaczenia

przepisów prawa, czyli określenia do jakich sytuacji, podmiotów czy obiektów dana norma się odnosi.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm., dalej: u.k.s.c.) prokurator nie ma obowiązku uiszczania kosztów sądowych, do których należą opłaty i wydatki. Jest to ustawowe zwolnienie z kosztów. Zwolnienie to na podstawie art. 771 k.p.c. w zw. z art. 743 § 1 zd. 1 k.p.c. rozciąga się także na postępowanie zabezpieczające, w którym następuje wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym wydanego przez prokuratora w toku postępowania przygotowawczego (art. 291 k.p.k. w zw. z art. 293 § 1 k.p.k.). Prokurator realizację wniosku o dokonanie zabezpieczenia zleca komornikowi, który powołując się na przepisy art. 45 ust. 1 oraz art. 39 ust. 2 w zw. z art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji wzywa prokuratora do uiszczenia opłaty egzekucyjnej i zaliczki na wydatki. Przy rozstrzyganiu skarg na czynność komornika polegającą na wezwaniu prokuratora do uiszczenia opłaty i zaliczki wyłoniła się istotna rozbieżność w wykładni prawa dotycząca tego, czy prokurator zlecając komornikowi wykonanie postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym wydanego na podstawie art. 291 k.p.k. w zw. z art. 293 § 1 k.p.k. jest zgodnie z art. 771 k.p.c. w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 6 i art. 2 u.k.s.c. zwolniony od ponoszenia kosztów postępowania zabezpieczającego, czy też zgodnie z art. 39 ust. 2 oraz art. 40 ust. 1 w zw. z art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz.U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376 ze zm., dalej: u.k.s.e.) zobowiązany jest do ich poniesienia.

W świetle znanego i niekwestionowanego poglądu judykatury przepisy o kosztach sądowych powinny być wykładane ściśle (m.in. postanowienie SN z dnia 29 marca 2007 r. sygn. II PZ 3/07, postanowienie SN z dnia 18 czerwca 2010 r. sygn. V CZ 38/10). Jakkolwiek przepisy o kosztach sądowych sensu *stricte* zawarte są w ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, to przepisami tymi sensu *largo* są również odpowiednie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji nakładające na strony obowiązek uiszczenia opłat egzekucyjnych i zaliczek. Opłata egzekucyjna jest bowiem zbliżona charakterem do opłat sądowych i ma charakter daniny publicznoprawnej (m.in. wyrok SN z dnia 6 października 2010 r. sygn. II CSK 184/10). Jakkolwiek zatem zgodnie z art. 771 k.p.c. w zw. z art. art. 96 ust. 1 pkt 6 i

art. 2 ust. 1 u.k.s.c. prokurator nie powinien w toku postępowania zabezpieczającego uiszczać kosztów (tak m. in. J. Jagieła, Wpływ wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 maja 2009 r. K 21/08 na koszty egzekucji sądowej. Teza nr 3, artykuł PPE.2010.2.65, opubl. LEX 114877/3), to jednakże bywa, że zostaje on zobowiązany do ich poniesienia z powołaniem na art. 39 ust. 2 oraz art. 40 ust. 1 w zw. z art. 39 ust. 2 u.k.s.e. oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 maja 2009 r., sygn. K 21/08 (pkt 8 sentencji). Rozstrzygnięcia sądów powszechnych zapadłe na skutek wniesienia przez prokuratorów skarg na czynności komorników polegające na wzywaniu prokuratorów do uiszczenia opłat egzekucyjnych i zaliczek na wydatki gotówkowe w związku ze zlecaniem komornikom do wykonania postanowień o zabezpieczeniu majątkowym są niejednolite.

Pierwsza grupa orzeczeń to postanowienia sądów powszechnych (sądów rejonowych i okręgowych), w których przyjęto, iż w świetle jednoznacznej treści art. 771 k.p.c. prokurator nie jest zobowiązany do uiszczania opłat egzekucyjnych i zaliczek na wydatki. Do grupy tej należą prawomocne:

1. postanowienie Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 28 października 2010 r. sygn. I Cz 431/10 zmieniające postanowienie Sądu Rejonowego w Hrubieszowie z dnia 31 sierpnia 2010 r. sygn. I Co 1295/10 i uchylające zarządzenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Hrubieszowie z dnia 06 lipca 2010 r., sygn. Km 1140/10,
2. postanowienie Sądu Rejonowego w Zakopanem z dnia 7 lutego 2011 r. sygn. I Co 1224/10 uchylające czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zakopanem z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie Km 1342/10 polegającą na wezwaniu prokuratora do uzupełnienia wniosku poprzez dokonanie opłaty stosunkowej w myśl art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji,
3. postanowienie Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 24 maja 2013 r. sygn. I Co 665/13 uchylające postanowienie tego Sądu z dnia 5 kwietnia 2013 r., uchylające zarządzenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żywcu z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie Km 499/13,
4. postanowienie Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 26 kwietnia 2013 r. sygn. I Co 664/13 uchylające postanowienie tego Sądu z dnia 5 kwietnia 2013 r.,

- uchylające zarządzenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żywcu z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie Km 500/13,
5. postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z dnia 22 sierpnia 2013 r. sygn. XVI Co 866/13 uchylające czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Mokotowa z dnia 22 marca 2013 r. w sprawie Km 3283/13 (dot. wezwania do uiszczenia opłaty),
  6. postanowienie Sądu Rejonowego w Bielsku Białej z dnia 24 października 2013 r. sygn. I Co 3771/13 uchylające czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bielsku Białej podjętą w sprawie Km 1702/13 z dnia 8 sierpnia 2013 r. polegającą na wezwaniu wierzyciela do uiszczenia opłaty stałej i zobowiązujące tegoż Komornika do prowadzenia postępowania zgodnie z wnioskiem wierzyciela,
  7. postanowienie Sądu Rejonowego w Bielsku Białej z dnia 26 września 2013 r. sygn. I Co 4109/13 uchylające zaskarżoną czynność, tj. czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bielsku Białej z dnia 26 sierpnia 2013 r. w postaci wezwania prokuratora do uiszczenia opłaty stosunkowej,
  8. postanowienie Sądu Rejonowego w Bielsku Białej z dnia 8 października 2013 r. sygn. I Co 4273/13 uchylające zaskarżoną czynność, tj. czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bielsku Białej z dnia 16 września 2013 r. w postaci wezwania do uiszczenia opłaty stosunkowej,
  9. postanowienie Sądu Rejonowego w Bielsku Białej z dnia 28 października 2013 r. sygn. I Co 4007/13 uchylające zaskarżoną czynność, tj. czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bielsku Białej z dnia 22 sierpnia 2013 r. podjętą w sprawie Km 6942/13, a polegającą na wezwaniu prokuratora do uiszczenia opłaty stosunkowej i zaliczki na pokrycie wydatków,
  10. postanowienie Sądu Rejonowego w Bielsku Białej z dnia 29 października 2013 r. sygn. I Co 4798/13 uchylające czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bielsku Białej z dnia 3 października 2013 r. w sprawie KM 2821/13 (dot. wezwania do uiszczenia opłaty).

Podkreślić należy, iż z dostępnych uzasadnień opisanych orzeczeń wynika, że zwolnienie prokuratora z obowiązku uiszczania opłat i zaliczek ma swoje umocowanie w treści art. 771 k.p.c. w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 6 i art. 2 ust. 1 u.k.s.c., zaś przepisy ustawy o komornikach sądowych i egzekucji zwolnienia tego nie derogują. W uzasadnieniach tych podnosi się także, iż zgodnie z art. 40 ust. 3

u.k.s.e. na sądzie rejonowym, przy którym działa komornik cięży powinność przekazania komornikowi sum niezbędnych na pokrycie wydatków w sprawach osób w tym zakresie zwolnionych od kosztów sądowych. Odwołując się zatem do wykazanego wyżej ustawowego zwolnienia prokuratora z kosztów sądowych nie doznającego żadnych ograniczeń co do etapu, na jakim znajduje się postępowanie wskazuje się niezasadność praktyki komorników polegającej na wzywaniu prokuratorów do uiszczania opłat i zaliczek.

Do drugiej grupy orzeczeń należą te, które – o ile zawierają uzasadnienie - akcentując wagę przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, w szczególności art. 39 ust. 2 oraz art. 40 ust. 1 w zw. z art. 39 ust. 2 podnoszą również argumenty związane z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 maja 2009 r. sygn. K 21/08, który uznał za niezgodne z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP przepisy art. 40 ust. 2 i art. 45 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz niektórych innych ustaw. Pośród tej grupy orzeczeń wyróżnić należy:

1. postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie z dnia 18 czerwca 2012 r. sygn. II Co 1228/12 oddalające skargę prokuratora na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi Północ z dnia 23 kwietnia 2012 r. w sprawie Km 568/12 (dot. wezwania do uiszczenia opłaty i zaliczki),
2. postanowienie Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 15 kwietnia 2013 r. sygn. I Co 827/13 oddalające skargę Prokuratora Rejonowego w Żywcu na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Żywcu w sprawie Km 581/13,
3. postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 17 września 2013 r. sygn. III Cz 823/13 oddalające zażalenie prokuratora na postanowienie Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 26 kwietnia 2013 r. sygn. I Co 156/13 oddalające skargę prokuratora na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jastrzębiu Zdroju z dnia 9 stycznia 2013 r. w sprawie Km 291/13 polegającą na wezwaniu prokuratora do uiszczenia opłaty,
4. postanowienie Sądu Rejonowego w Cieszynie z dnia 10 maja 2013 r. sygn. I Co 976/13 oddalające skargę prokuratora na czynność Komornika Sądowego

- przy Sądzie Rejonowym w Cieszynie w sprawie Km 566/13 polegającą na wezwaniu do uiszczenia opłaty (tu zażalenie prokuratora zostało odrzucone),
5. postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 września 2013 r. sygn. III Cz 995/13 zmieniające postanowienie Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 20 marca 2013 r. sygn. I Co 3603/12 o uchyleniu zarządzenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu z dnia 9 listopada 2012 r. w sprawie Km 3295/12 wzywającego prokuratora do uiszczenia opłaty egzekucyjnej oraz zaliczki na wydatki, poprzez oddalenie skargi,
  6. postanowienie Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 1 lipca 2013 r. sygn. I Co 1032/13 oddalające skargę prokuratora na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Otwocku w sprawie Km 169/13 polegającą na wezwaniu do uiszczenia opłaty egzekucyjnej i zaliczki,
  7. postanowienie Sądu Rejonowego w Bielsku Białej z dnia 7 października 2013 r. sygn. I Co 4274/13 oddalające skargę prokuratora na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bielsku Białej w sprawie Km 7362/13 polegającą na wezwaniu do uzupełnienia wniosku,
  8. postanowienie Sądu Rejonowego w Bielsku Białej z dnia 26 listopada 2013 r. sygn. I Co 5112/13 oddalające skargę na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bielsku Białej z dnia 22 października 2013 r. w sprawie Km 8405/13 polegającą na wezwaniu do uiszczenia opłaty stosunkowej i zaliczki na pokrycie wydatków.

We wszystkich przywołanych orzeczeniach sądów powszechnych prokurator określany jest jako wierzyciel oraz *statio fisci* Skarbu Państwa, zatem w sposób odpowiadający tradycyjnej nomenklaturze klasycznego postępowania cywilnego, w sprawach o prawa majątkowe. Zważyć jednakże należy, iż postępowanie związane z wykonaniem postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym nie jest postępowaniem cywilnym, ale częścią postępowania karnego realizowaną „w sposób wskazany w Kodeksie postępowania cywilnego” (*vide*: art. 292 § 1 k.p.k.) ze swoistą autonomią przewidzianą w art. 292 § 2 k.p.k. Rozważania nad pozycją prokuratora w tym wypadkowym postępowaniu zabezpieczającym powinny być zatem prowadzone z uwzględnieniem pozycji, jaką prokuratorowi daje Kodeks postępowania karnego, a którą również przewiduje Kodeks postępowania cywilnego w art. 7 k.p.c. i art. 55 - 60 k.p.c. oraz art. 96 ust. 1 pkt 6 u.k.s.c. Przepisy te nie przewidują dla prokuratora roli wierzyciela, ani podmiotu określanego jako *stati fisci* Skarbu Państwa (która jest

właściwa wtedy, gdy kierownik właściwej jednostki organizacyjnej prokuratury reprezentując powszechną jednostkę organizacyjną prokuratury występuje w charakterze strony w postępowaniu cywilnym, a jego uprawnienia i obowiązki procesowe wynikają z cywilistycznej koncepcji powoda lub pozwanego oraz cywilistycznej natury sprawy), lecz stanowią, iż jest on organem prowadzącym lub nadzorującym postępowanie przygotowawcze, a na etapie postępowania sądowego będąc oskarżycielem publicznym oraz rzecznikiem interesu publicznego, strażnikiem praworządności. Rolą prokuratora jest jedynie zabezpieczenie możliwości wyegzekwowania kary grzywny, przepadku rzeczy, świadczenia pieniężnego, roszczeń odszkodowawczych, ale prokurator nie jest wierzycielem (bo nie działa w imieniu własnym, ale wyłącznie na rzecz osób trzecich nie będąc wszak ich pełnomocnikiem), ani beneficjentem pozytywnych skutków zabezpieczenia. Ewentualne korzyści z zabezpieczenia osiągają: osoby pokrzywdzone przestępstwem oraz budżet państwa (np. art. 111 pkt 12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych). Podkreślić również należy, iż w przypadku skutecznego zlecenia czynności, a nawet późniejszego prawomocnego orzeczenia kary grzywny oraz pozytywnego dla pokrzywdzonych rozstrzygnięcia roszczeń majątkowych prokuratorowi, który poniósł wydatki w postępowaniu zabezpieczającym nie przysługuje zwrot tych wydatków od skazanego.

Na tle przedstawionych orzeczeń wykazano występującą w orzecznictwie sądów powszechnych rozbieżność w wykładni prawa związanego z realizacją przez komorników postanowień prokuratora o zabezpieczeniu majątkowym. Wykazana niejasność co do prawidłowego trybu postępowania dotyczącego kosztów wykonania postanowień prokuratora o zabezpieczeniu majątkowym do chwili obecnej nie doczekała się jednoznacznego opracowania i wymaganej standaryzacji. Już bowiem na etapie zlecenia czynności zabezpieczających niektórzy prokuratorzy otrzymują wezwania od komorników do uiszczenia opłaty i zaliczek, a niektórzy takich wezwań nie otrzymują. Dalej, rozpoznając skargi na czynności komorników polegające na wezwaniu do uiszczenia opłat część sądów rozstrzyga spory na korzyść prokuratora (o tym, że nie musi on ponosić kosztów), część natomiast na jego niekorzyść (wtedy prokurator musi uiścić odpowiednie opłaty). Różnice na tym etapie orzekania występują nawet w jednym sądzie rejonowym (np. w Sądzie Rejonowym w Bielsku Białej), zaś większość orzeczeń bądź nie zawiera uzasadnienia, bądź jest ono lapidarne.

Przywołane okoliczności uzasadniają rozstrzygnięcie tego zagadnienia prawnego. Zważyć bowiem należy, iż podstawową przesłanką warunkującą skuteczne wywiedzenie abstrakcyjnego pytania prawnego jest nie tylko prawomocność orzeczeń, ale również możliwość wykazania nie mniej niż dwóch orzeczeń zawierających odmienną wykładnię prawa przy zachowaniu analogicznego stanu prawnego i faktycznego. Wymogom tym we wniosku sprostano.

W omawianej sprawie skomplikowaniu problemu sprzyja „konkurencyjność” aktów prawnych rangi ustawowej, a to Kodeksu postępowania cywilnego wraz z ustawą z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji. Z treści art. 87 i nast. Konstytucji RP w żaden sposób nie wynika, które ustawy *in genere* mają „pierwszeństwo” w stosowaniu, a które stosuje się w zakresie nieuregulowanym tymi „pierwszymi”, odpowiedzi na to pytanie nie dają również przepisy powołanych we wniosku aktów prawnych. O ile bowiem ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji ma charakter aktu prawnego o „korporacyjnym” charakterze, to już Kodeks postępowania cywilnego wraz z ustawą o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w miarę zupełnie i szczegółowo regulują kwestie związane z całym postępowaniem cywilnym, w tym powinnościami stron. Nie da się jednak wywieść, iż Kodeks postępowania cywilnego wraz z ustawą o kosztach sądowych w sprawach cywilnych jest nadrzędny wobec ustawy o komornikach sądowych i egzekucji lub odwrotnie, ani też czy przepisy jednego aktu prawnego derogują przepisy drugiego.

Problematyką wzajemnych relacji pomiędzy przepisami komorniczymi (od 1997 r. rangi ustawowej), a art. 771 k.p.c. i przepisami o kosztach w sprawach cywilnych (od 2 marca 2006 r. obowiązuje nowa ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) Sąd Najwyższy zajmował się parokrotnie na przestrzeni ostatnich kilkunastu lat, wyrażając różne stanowiska co dostrzeżono m.in. w uzasadnieniu uchwały tego Sądu z dnia 28 kwietnia 2005 r. sygn. III CZP 22/05. Zważywszy jednakże na istotne zmiany w prawie wynikające z uchwalenia ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, którą potem kilkakrotnie nowelizowano, uchwalenia nowej ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 maja 2009 r. sygn. K 21/08 za zachowującą aktualność dla rozpoznania tego wniosku należy przyjąć uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2013 r.

sygn. III CZP 20/13 (Biul. SN 2013/5/4). W uchwale tej stwierdzono, iż zwolnienie od kosztów sądowych udzielone wierzycielowi w postępowaniu egzekucyjnym obejmuje opłatę stałą przewidzianą w art. 49a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji. Opłata ta obciąża tymczasowo Skarb Państwa – sąd rejonowy, przy którym działa komornik. Uchwała ta zapadła jednak w stanie faktycznym, w którym wierzycielka uzyskała zwolnienie z kosztów w postępowaniu egzekucyjnym, które nie było konsekwencją zwolnienia z kosztów w postępowaniu rozpoznawczym (art. 771 k.p.c.). Wierzycielka nie była też ustawowo zwolniona z kosztów sądowych.

Pozostałe, zasygnalizowane rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego związane z sytuacją prawną osób/podmiotów ustawowo zwolnionych z kosztów zostały natomiast wydane w nieaktualnym, już archiwalnym stanie prawnym. Uwagę tę odnieść należy do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2001 r. sygn. III CZP 23/01 (Biul. SN 2001/6/5). Mające miejsce po wydaniu tej uchwały istotne zmiany prawne, w wyniku których kardynalnej transformacji poddano przywołane w uzasadnieniu uchwały przepisy prawa (nadając im m.in. zupełnie nową treść jak to ma miejsce w art. 40 u.k.s.e. i art. 45 ust. 1 i 3 u.k.s.e. czy też uchwalając nową ustawę o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i dokonując istotnych modyfikacji k.p.c. w zakresie ustawowego zwolnienia z kosztów) uzasadniają przyjęcie tezy o jej dezaktualizacji. Treść uchwały jest bowiem nie do pogodzenia z obecnym stanem prawnym w tej materii.

Poza sporem podkreślić należy, iż podjęta przez Sąd Najwyższy w trybie art. 60 § 1 i § 2 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym uchwała nie rozstrzyga żadnej konkretnej sprawy, a stanowiąc element nadzoru judykacyjnego wywiera wpływ na stabilizację i prawidłowość późniejszego orzecznictwa oraz praktykę stosowania prawa.

Na marginesie wywodów wniosku podkreślić należy, iż poza ujednoczeniem wykładni prawa podjęcie przez Sąd Najwyższy uchwały wpłynie wprost na ujednoczenie praktyki powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury i komorników w zakresie realizacji postanowień prokuratora o zabezpieczeniu majątkowym, ma zatem istotne znaczenie dla krajowego porządku prawnego. Zważyć również należy, iż w postępowaniu egzekucyjnym niedopuszczalna jest zarówno skarga kasacyjna, jak i skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 292 § 1 k.p.k. w zw. z art. 767⁴ § 2 i 3 k.p.c.), co

wyklucza możliwość przedstawienia tego zagadnienia prawnego Sądowi Najwyższemu w trybie skargi nadzwyczajnej, zaś inicjatywa skierowania pytania prawnego o jakiej stanowi art. 390 § 1 k.p.c. należy do kognicji sądu.

W tym stanie rzeczy zważywszy na zaktualizowanie się przesłanek wystąpienia z abstrakcyjnym pytaniem prawnym i wykazanie znacznej niejedności w wykładni prawa wystąpienie z wnioskiem stało się uzasadnione.

/km/